

(Agnete Laustsen)

gøre os klart, at der til stadighed stilles øgede krav. Vi finder derfor fra konservativ side, at der som supplement til de mere omfattende og tilbunds gående byfornyelsesopgaver i højere grad bør sættes på punktvis genopretninger og istandsættelser, som i mange tilfælde kan afværge i værste fald kondemnering, og som i vidt omfang kan udskyde, eventuelt helt forebygge, en langt dyrere byfornyelse.

I relation hertil glæder det os, at der fortsat skal afsættes beløb i Grundejernes Investeringsfond og Landsbyggefonden til løbende vedligeholdelse.

Det er trist, men forståeligt med det ringe afkast, som i dag levnes private grundejere – det er fortsat 7 pct. af 15. alm. vurdering – at der ikke er midler til fornøden vedligeholdelse, og jeg må beklage, at der i det lejelovsforslag, boligministeren har fremsat, ikke åbnes for politisk mulighed for forbedring af dette forhold. Det er en vigtig og væsentlig del af vor boligmasse, ca. 400.000 boliger, som svigtes, og de, som kommer til at lide under det, er i første række de lejere, som ellers ville have haft muligheder for at finde en ny eller bedre bolig.

Omfanget og ikke mindst karakteren af nybyggeriet er naturligvis af politisk karakter. Kort sagt: hvem skal bygge hvad for hvilke mennesker? Det kommer naturligvis ikke som en overraskelse, at hvidbogens konklusion peger mod behovet for en væsentligt øget kvote for det almennyttige byggeri og koncentrerer en væsentlig del af interessen og beregningerne om at bevise rigtigheden af disse ønsker.

I den konservative gruppe har vi altid givet udtryk for, at de almennyttige boligselskaber har en meget vigtig funktion, og at vi derfor gerne støtter, at de opfører en væsentlig del af nybyggeriet. Men vi har samtidig altid gjort opmærksom på, at dette byggeri kun skal være en del af boligmarkedet, idet det er væsentligt for os, at det er muligt for boligsøgende selv at vælge den type bolig og den beliggenhed, som de ønsker.

Derfor ønsker vi ikke, at hele landet udelukkende skal tilstræbes bebygget med almennyttige boliger. Vi skal også have private parcelhuse, vi skal også have ejerlejligheder, vi skal også have andelsboliger og forskellige typer boliger for specielle befolkningsgrupper, både yngre og ældre, hvor kravene til indretning og service er af særlig karakter.

Og vi skal i sammenhæng hermed have mange forskellige bygherrer, såvel private som institutioner, der kan tage individuelle hensyn, og som kan bidrage til, at boligmassen sammensættes så differentieret som muligt.

Vi har her i Folketinget i december 1986 – det er dejligt at kunne sige det – i skøn samdrægtighed – faktisk manglede vi kun Fremskridtspartiets stemmer – fastsat omfanget af det støttede byggeri i indeværende år. Det er, som også boligministeren sagde, en meget stor kvote, nemlig 17.000 støttede boliger. Til sammenligning kan anføres, at den i såvel 1979 som 1980 var på 7.200, heraf i begge årene 7.000 almennyttige boliger.

Samtidig med at vi i den nuværende regerings tid har sat kvoten så markant op, har vi dog også ændret på sammensætningen af de enkelte boligtyper, således at vi for 1987 råder over 9.000 almennyttige boliger, 4.000 andelsboliger, 3.000 ungdomsboliger og 1.000 lette kollektivboliger. Det er, set i sammenhæng med den øvrige indsats i byggesektoren, hvad der, for at bruge hvidbogens eget sprog, er plads til set i relation til produktionskapaciteten, og enhver ved jo, hvor følsom bygge- og anlægssektoren er for udsving.

Der er især én kategori af nybyggeri og for den sags skyld også ombyggeri, jeg gerne vil fremhæve, og det er ældreboligerne. Hvidbogen nævner den markante forøgelse af antallet af ældre, og jeg vil hertil føje: forøgelse af antallet af ældre, som både kan og vil klare sig i egen bolig, hvis der ellers er indretnings- og servicefaciliteter. Jeg håber derfor, at boligministerens ældreboligforslag snarest kan blive vedtaget samt det forslag, socialministeren har fremsat i sammenhæng hermed om større muligheder for individuel hjælp og pleje i hjemmet.

Må jeg i denne forbindelse fremsætte det ønske, at det uden begrænsninger og uden realrenteafgift igen gøres muligt bl.a. for pensionskasserne at bygge ældreboliger. Der er noget helt skævt i, at vi alle efterlyser opførelse af denne boligtype og samtidig stopper de selskaber, som skulle være de første til at udføre denne opgave.

Jeg henstiller i øvrigt til byggebranchen, at man i større omfang end i dag tager hensyn til handicappede, når man bygger eller renoverer. Det koster til tider lidt flere penge, men de penge er givet godt ud. Men lige så